

Scénář rozhlasové reportáže – Stanislava Zástěrová

Zpracovali: Vojtěch Suchý, Jakub Rozman, Patricia Heigl, Dominika Barratt, Ondřej Marek, ZŠ Univerzum

Ondra:

Stanislava Zástěrová se narodila 14. března roku 1935 v domě svého dědečka, tam později i vyrůstala. Celá její rodina byli velcí sokolové. Bohužel za druhé světové války nemohla být o aktivní účasti v Sokole řeč.

Stanislava Zástěrová:

Samozřejmě že za války do Sokola jsem nechodila. Cvičit se tam nemohlo, protože Sokol byl zakázanej.

Ondra:

Paní Zástěrová se velmi bála náletů a zvuku výstražných sirén. K nejsilnějším okamžikům patřil jeden z náletů na Vysočany, při kterém byl její otec zavalen na Střížkově, kde měl parcelu pro stavbu rodinného domu.

Stanislava Zástěrová:

A oni vlastně ty letadla pustily ty bomby mimo jiný taky na těch několik rodinných domků. A jak lítaly nějaký kusy toho betonu přes tu ulici, tak něco taky vylítlo i na tu naši zahrádku.

Ondra:

Tatínkovi nezbylo nic jiného než se ukrýt ve vodovodní šachtě.

Stanislava Zástěrová:

Ale náhodou ho odtamtad' dostali, nějaká taková ta záchranná služba, která projížděla ulicema, no a táta zase volal a vlastně tou dírou tím špuntem to bylo všechno slyšet, takže ty ho potom odtamtad' dostali.

Ondra:

Osvobození Prahy paní Zástěrová nezažila. Rodiče ji poslali k příbuzným na venkov, poblíž Poděbrad. Nebylo to pro ni nic nového, protože tam všichni jezdívali na dovolenou a život probíhal podobně jako v Praze.

Stanislava Zástěrová:

Rodiče napsali, tenkrát se hodně psaly dopisy nebyly mobily a taky málo kdo měl telefon, takže se psaly dopisy.

Osvobozené vojáky, kteří se kolem Poděbrad přesouvali směrem k Praze paní Zástěrová a další děti nadšeně vítaly.

My jsme jako děti tam běhaly a na ty vojáky jsme mávaly a lámaly jsme ty kvetoucí šeříky a skutečně jsme jim mávaly no.

Ondra:

A jaké je životní motto paní Zástěrové?

Stanislava Zástěrová:

Plno věcí je potřeba posuzovat zdravým selským rozumem, ale takovým nezatíženým, nějakou ideologií, ať by to byla ideologie náboženská anebo politická všechno je nutný posuzovat prostě s takovým zdravým, no doslova zdravým selským rozumem, spíš jako tak trochu střízlivě a ne s horkou hlavou.